

David Walliams s-a născut la Merton, o suburbie a Londrei, în august 1971. Este actor, umorist, prezentator de emisiuni de televiziune și autor de cărți pentru copii. A studiat la Reigate Grammar School și la Universitatea din Bristol și a fost membru al National Youth Theatre, unde l-a întâlnit pe Matt Lucas, alături de care a scris și a interpretat celebrul show de radio și televiziune *Little Britain*.

În 2008 și 2009, publică primele sale cărți pentru copii, ilustrate de Quentin Blake, *Băiatul cu rochie* și *Domnul Sconcs*. Pentru următoarele romane, *Băiatul miliardar* și *Bunicuța hoțomană*, a colaborat cu reputatul ilustrator Tony Ross. Romanul *Ratburger*, apărut în 2012, a fost declarat cartea anului de către National Book Awards.

David Walliams este recunoscut pentru implicarea sa activă în acțiunile de caritate.

Tony Ross s-a născut în 1938, la Londra. În copilărie visa să devină cowboy, jochu sau membru al poliției călare, de fapt, orice meserie ar fi avut de-a face cu caii. După ce și-a încheiat studiile la Liverpool College of Art, și-a abandonat visul inițial și a lucrat ca grafician, caricaturist, director de agenții de publicitate și profesor de artă. În 1976 i-a fost publicată prima carte ilustrată și, în scurt timp, a devenit unul dintre cei mai cunoscuți și îndrăgiți ilustratori de carte pentru copii. A creat ilustrațiile pentru un număr de peste 800 de cărți, scrise de autori precum Roald Dahl, Michael Palin, Paula Danzinger ș.a. Este faimos pentru seriile *Horrid Henry* (*Nic Năstrușnic*) și *Little Princess* (*Mica prințesă*), care au fost adaptate pentru televiziune.

A fost recompensat de trei ori cu Silver Paintbrush Award pentru cele mai bune ilustrații, a primit German Children's Book Prize și a fost nominalizat pentru Kate Greenaway Medal și de două ori pentru Smarties Award.

DAVID WALLIAMS | Bunicuța hoțomană

Ilustrații de Tony Ross

Traducere din engleză și note
de Lavinia Braniște

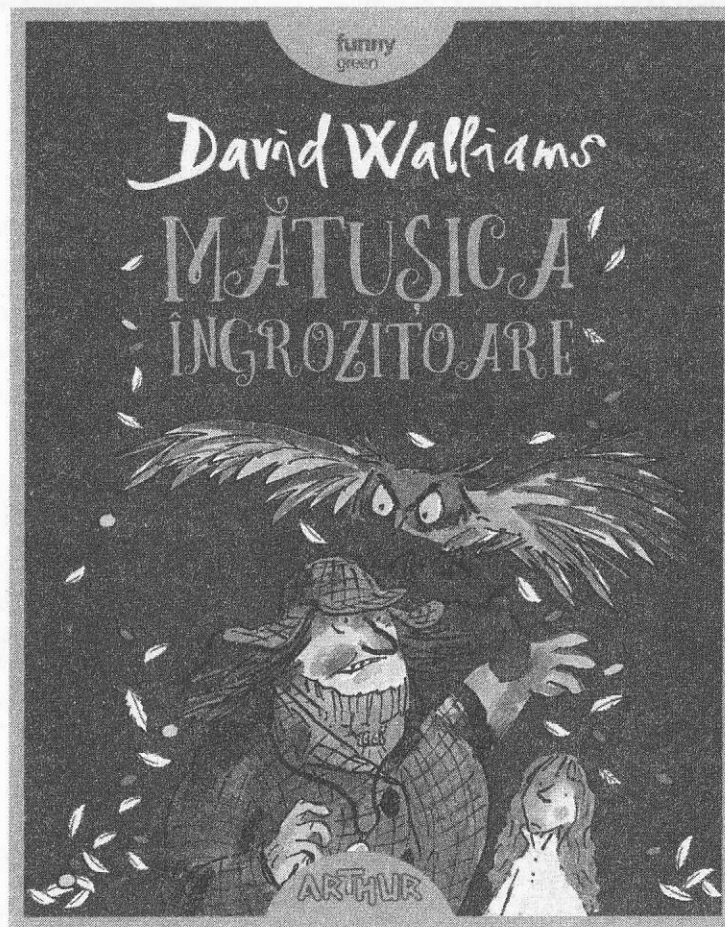
ARTHUR

Cuprins

Mulțumiri	7
1. O apă cam vârzoasă	9
2. Un măcănit de rață	16
3. Revista <i>Instalatorul</i>	22
4. Mister și minunăție	29
5. Un pic dezamăgită	35
6. Un ou rece și umed	41
7. Saci de balegă	45
8. O perucă mică într-un borcan	47
9. Pisica neagră	54
10. Totul	58
11. Fasole cu brânză și cârnați	65
12. Bomba iubăreață	71
13. O viață de infractor	85
14. Un vecin băgăcios	90
15. Nesăbuit și încântător	98
16. Când zic „N“ și „U“, e NU	101
17. Se pune la cale o tâlhărie	108
18. Orele de vizită	113
19. Un mic dispozitiv explozibil	118
20. Bum bum bum	127
21. Un pantof de step	135
22. Bătăușii în lycra	144
23. Prinși de polițai	148
24. Ape întunecate	155
25. Bântuiți de fantome	160

26. O siluetă în întuneric	166
27. Audiență la regină.....	172
28. Spânzurat, înecat și hăcuit	176
29. Forțele armate ale poliției.....	182
30. O pungă de zahăr.....	186
31. O lumină aurie	192
32. O familie în formă de sandviș	196
33. Tăcere	201
34. Cadru de mers	207
Post-scriptum	211

Descoperă și o altă carte de David Walliams

Dă pagina și citește un fragment

1 | O apă cam vârzoasă

- Dar bunica e foarte plicticoasă, zise Ben.

Era o seară friguroasă de noiembrie și, ca de obicei, stătea trântit pe bancheta din spate, în mașina părinților lui. Se pregătea să petreacă încă o noapte în înfiorătoarea casă a bunicuței sale.

- Așa sunt *toți* bătrânii.

- Să nu vorbești așa despre bunica, spuse tata încet, cu burta uriașă strivită de volanul mașinuței maro a familiei.

- Dar nu-mi place să stau cu ea, protestă Ben. Televizorul nu-i merge, nu vrea decât să joace Scrabble și mai și pute a varză.

- Are dreptate băiatul, chiar că pute a varză, fu de acord mama, în timp ce se dădea cu un pic de ruj, pe ultima sută de metri.

- Nu mă ajuți deloc, nevastă, mormăi tata. În cel mai rău caz, s-ar putea spune despre maică-mea că degajă un ușor miros de legume fierte.

- Nu pot să vin și eu cu voi? insistă Ben. Îmi plac dansurile de sănătate, minți el.

– Se cheamă dansuri de societate, îl corectă tata. Și nu-ți plac. Ai spus, și aici citez: mai degrabă îmi mănânc mucii decât să mă uit la porcăriile astea.

Deci mama și tatăl lui Ben *iubeau* dansurile de societate. Uneori Ben avea impresia că le iubeau mai mult decât îl iubeau pe el. În serile de sâmbătă, mama și tata nu ratau niciodată o emisiune de la televizor, care se numea *Vedetele Dansează* și în care câte o vedetă făcea pereche cu un dansator profesionist.

De fapt, dacă ar fi izbucnit un incendiu în casa lor și mama ar fi putut salva ori un pantof auriu și sclipitor de step, purtat cândva de Flavio Flavioli (dansatorul italian bronzat și strălucitor, care apărea în fiecare săptămână în faimoasa emisiune), ori pe singurul său fiu, Ben era de părere c-ar fi ales probabil pantoful. În seara aceasta, părinții lui mergeau să urmărească în direct, pe scenă, desfășurarea emisiunii *Vedetele Dansează*.

– Ben, nu știi de ce nu renunți tu la țevărie și la visul ăsta de a deveni instalator, și nu te gândești serios să te faci dansator profesionist, spuse mama, în timp ce rujul alunecă, mângălind-o pe obraz, căci mașina tocmai trecuse peste un limitator de viteză proeminent. (Mama avea obiceiul ăsta de-a se machia în mașină, ceea ce însemna că de multe ori ajungea la destinație arătând ca un clown.)

Poate, spun doar „poate“, ai reuși să ajungi la *Vedete!* zise ea însuflețită.

– Pentru că dansurile astea sunt stupide, răspunse Ben. Mama se smiorcăi un pic și se întinse după un șervețel.

– Ben, o superi pe mama. Te rog să taci din gură. Fii băiat cuminte, spuse tata hotărât și dădu muzica mai tare.

Bineînțeles că pusese un CD cu muzică de la *Vedete*. Pe carcasa acestuia stătea scris *50 de hituri de aur de la celebra emisiune*. Ben ura CD-ul acesta, unul dintre motive fiind că-l auzise deja de un milion de ori. De fapt, îl auzise de atâtea ori, că devenise o tortură.

Mama lui Ben lucra la un salon de înfrumusețare din apropiere, numit „Unghii de la Gail“. Fiindcă n-aveau prea mulți clienți, în cea mai mare parte a timpului, mama și cealaltă doamnă care lucra acolo (pe care o chema – în mod cu totul și cu totul nesurprinzător – Gail) nu făceau altceva decât să-și aranjeze una alteia unghiile. Și le pileau, le curățau, le tăiau, le înmuiau, le dădeau cu ojă, le dădeau cu strat protector, aplicau modele, le dădeau cu lac, își făceau extensii, le pictau. Cât era ziua de lungă își făceau câte ceva la unghii (dar numai dacă nu cumva era Flavio Flavioli la televizor). Ceea ce însemna că mama venea mereu acasă cu enorme extensii multicolore de plastic atașate unghiilor ei.

În schimb, tatăl lui Ben lucra ca paznic la supermarketul din apropiere. În cei douăzeci de ani de carieră de până acum, momentul său cel mai glorios fusese acela când a prins un bătrân care-și vârâse două cutii de margarină în pantaloni. Deși acum tata era prea gras pentru a mai alerga după vreun răufăcător, reușea în mod sigur să le blocheze drumul, ca să nu-i scape. Tata a cunoscut-o pe mama când a acuzat-o pe nedrept că a furat o pungă de chipsuri, iar la un an după aceea erau deja căsătoriți.

Mașina coti înspre Gray Close, cartierul în care stătea pitit bungalow-ul Bunicuței. Făcea parte dintr-un șir de case mici și triste, locuite în mare parte de oameni în vârstă.

Mașina se opri, iar Ben își întoarse capul încet către bungalow. Prin fereastra de la sufragerie, Bunicuța se uita plină de speranță către alee. Așteptând. Și iar așteptând. Mereu aștepta la fereastă să-l vadă sosind. „Oare de când stă acolo?“ se întrebă Ben. „De săptămâna trecută?“

Ben era singurul ei nepot și, din câte știa el, n-o mai vizita nimeni altcineva.

Bunicuța îi făcu semn cu mâna și-i zâmbi ușor, iar fața lui posomorâtă reuși cu chiu, cu vai să-i întoarcă zâmbetul.

– Bun, deci unul dintre noi va veni mâine dimineață pe la unșpe să te ia, zise tata, fără să oprească motorul mașinii.

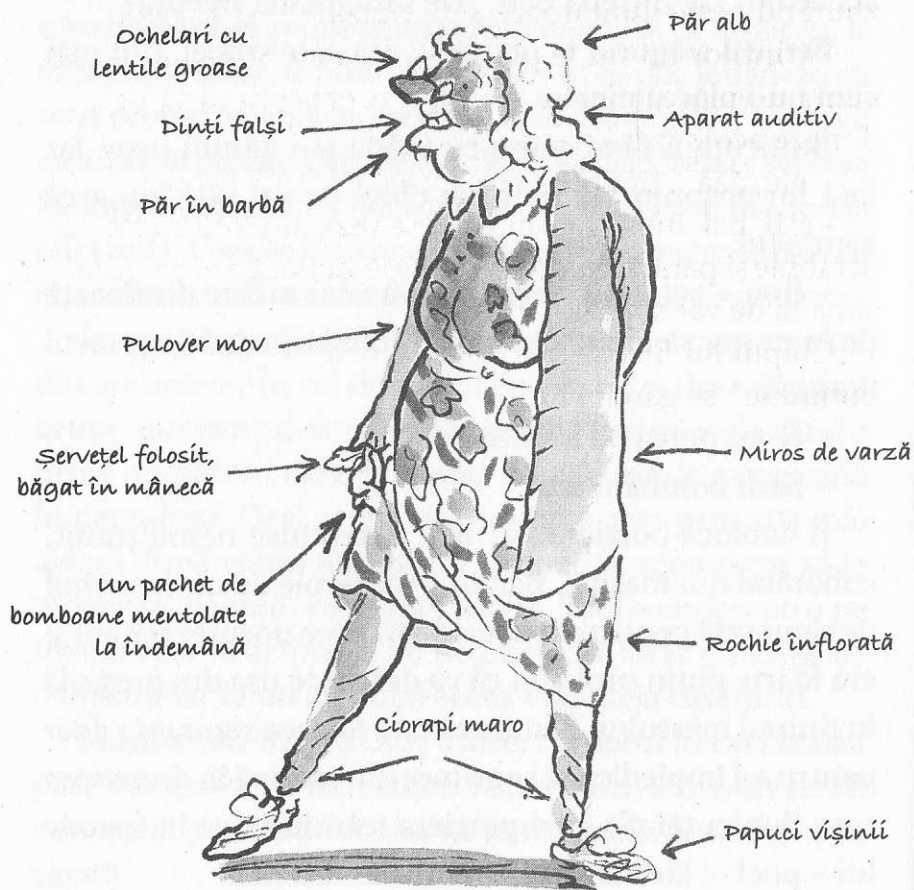
– N-ați putea pe la zece?

– Ben! bombăni tata.

Îi deblocă portiera, iar Ben o deschise nemulțumit, coborând din mașină. Ben n-avea nevoie de mecanismul de siguranță pentru copii, evident. Avea unsprezece ani și era foarte puțin probabil că va deschide ușa din greșeală în timpul mersului. Bănuia că tata folosea siguranța doar pentru a-l împiedica să se arunce din mașină în drum spre casa Bunicuței. Se auzi portiera trântindu-se în spatele lui – poc! –, iar motorul fu ambalat din nou.

Nici n-apucă să apese pe butonul soneriei, că Bunicuța îi și deschise ușa. Ben fu pălit de un damf de varză. Se simțea de parcă mirosul ăsta l-ar fi plesnit peste față.

Femeia era exact cum te-ai fi așteptat să fie o bunică:

– Mami și tati nu vin înăuntru? întrebă ea, un pic întristată. Era unul dintre lucrurile pe care Ben nu le putea suferi la ea: îi vorbea mereu de parcă ar fi fost un copil.

Vruuum, vrrrrruuum, vrrrrrrruuuuummmmm.

Bunicuța și Ben priviră cum mașinuța își lua avânt, zburând peste limitatoarele de viteză.

Părinților lui nu le plăcea să stea cu Bunicuța, la fel cum nu-i plăcea nici lui Ben. Dar le era comod să-l abandoneze acolo într-o seară de vineri.

– Nu, ăăă... îmi pare rău, bunico.

– Păi, hai, intră, mormăi ea. Să vezi, am întins tabla de Scrabble și pentru gustarea de după-amiază am pregătit... supa ta de varză preferată!

Chipul lui Ben se pleoști și mai tare. „Nuuuuuuuuuuuuuuuu“, se gândi el.

Nu peste mult timp, bunica și nepotul stăteau față în față la masa din sufragerie, într-o tăcere mormântală. Ca în fiecare seară de vineri, fără excepție. Atunci când părinții nu urmăreau emisiunea *Vedete* la televizor, mâncau curry sau se duceau la film. Vineri era seara în care „aveau întâlnire“, iar Ben își amintea că aveau dintotdeauna obiceiul să-l lase la bunica de fiecare dată când ieșeau ei în oraș. Dacă nu mergeau să vadă *Vedetele Dansează pe Scenă în Direct*, atunci se duceau la Taj Mahal (adică la restaurantul unde se servește curry, pe bulevardul principal, nu la vechiul monument de marmură albă din India), unde mâncau un munte de chipsuri indiene, cât ei de mare.

În bungalow nu se auzea decât ticăitul ceasornicului de pe sobă, sunetul scos de lingurile de inox în castroanele de porțelan și un țuit ocazional provenind de proteza auditivă defectă a Bunicuței. Se pare că scopul acestui dispozitiv nu era să atenueze surzenia Bunicuței, cât să le provoace surzenie celorlalți.

Era unul dintre lucrurile pe care Ben le detesta în primul rând la Bunicuța. Celelalte erau:

1. Buni obișnuia să scuipe în șervețelul pe care-l avea băgat în mâneca puloverului și apoi să-i șteargă fața nepotului cu el.
2. Televizorul ei era stricat din 1992. Și acum avea pe el un strat de praf atât de gros, încât părea că e blană.
3. Casa ei era plină ochi de cărți, iar ea încerca mereu să-l facă pe Ben să le citească, deși el nu suporta cititul.
4. Buni insista să porți o haină groasă tot timpul anului, chiar și într-o zi în care fierbeai de caldură, pentru că altfel n-ai fi „tras foloasele“.
5. Duhnea a varză. (Nicio persoană alergică la varză nu era în stare să se apropie de ea la o distanță mai mică de cincisprezece kilometri.)
6. Buni era de părere că o zi distractivă în oraș era o zi în care hrăneai rațele de pe un iaz cu coji mucegăite de pâine.
7. Trăgea vânturi întruna, fără ca măcar să-și dea seama.

8. Vânturile astea nu numai că miroseau a varză. Miroseau a varză stricată.

9. Buni te făcea să te duci la culcare atât de devreme încât nici nu mai merita osteneala să te trezești.

10. Drept cadou de Crăciun îi oferea unicului ei nepot pulovere de lână tricotate de ea, cu cățeluși sau pisicuțe pe ele, iar părinții îl obligau să le poarte pe toată durata sărbătorilor.

– Cum e supa? îl întrebă ea.

De zece minute, Ben învârtea cu lingura în lichidul verde-palid din castronul ciobit, sperând că va dispărea într-un fel sau altul.

Dar nu dispărea.

Și acum se mai și răcea.

Bucăți reci de varză, care pluteau în niște apă vârzoasă.

– Ăă... e delicioasă, mulțumesc.

– Bine.

Tic tac, tic tac.

– Bine, mai spuse încă o dată bătrâna.

Zdrang. Zdrang.

– Bine.

Părea că lui Buni îi era la fel de greu să i se adreseze lui Ben, pe cât îi era lui să i se adreseze ei.

Zdrang zdrong. Țiiuuu...

– Cum mai e pe la școală?

– Plictisitor, mormăi Ben. Oamenii mari îi întrebă mereu pe copii cum se descurcă la școală. E singurul lucru despre care copiii n-au chef deloc să vorbească. Nu-ți vine să vorbești despre școală nici măcar când ești la școală.

– A, răspuse Buni.

Tic tac zdrang zdrong țiu tic tac.

– Păi trebuie să mă uit în cuptor, spuse Buni după ce pauza lungă deveni o pauză și mai lungă. Îți pregătesc plăcinta ta preferată cu varză.